

La capsa de sabates

Un relat de: [J. M. Vidal-Illanes](#)

Sempre havies somrigut a la vida. Ella passava per davant teu, deixant un rastre d'hores esmicolades que tu delectaves com un menjar irrepètible. Mai et donaves per vençut, ni quan les engrunes escassejaven. Per això et vas voler fer còmic: tu somriuries i els altres s'esbutzarien. Però –això ho vas entendre des de molt jove– no sempre veiem els nostres somnis convertits en una realitat mínimament acceptable. Recordes que els començaments varen ser molt adusts enrolat en companyies de fracassats firaires que rodaven el món sense poder repetir dues vegades un mateix escenari. Allò que representàveu era tant desolador que ningú hauria caigut dues vegades al mateix parany. En tot cas passats uns anys i amb un altre nom...

Però tu cercaves la veritat de tot a l'altra banda de l'existència i la gravetat d'una vida ferest no era una tanca prou alta com per constituir un impediment. Així, transitant la maduresa, decidires començar de nou en solitari com a apaivagador de penes alienes. Els anys que transcorrien estaven essent inexplicables, tot s'enfonsava i ningú no trobava les respostes adients a uns problemes creats per ens propvinents de realitats fosques que s'enriquien especulant i fent naufragar tot allò que es proposaven. I aquí aprengheres a especular –tu també– amb l'humor. Al principi de tot et dedicares a copiar vells acudits degudament tunejats. De mica en mica afegires idees pròpies trempades amb salses oblidades d'alguns genials còmics del segle vint. I creixeres com a creador de monòlegs hilarants i acudits absurds que tothom reia però pocs entenien en tota la seva amplitud.

El teu èxit augmentava en proporció inversa al desencant del carrer. Eres el refugi de les frustracions. Et convertires en una espècie de desincrustant de la ruïna social que s'apoderava del teu voltant i que hi guardava dins una capsa de sabates la tristor dels abandonats pel sistema. Especulaves amb la desesperació, amb els somnis truncats, amb les hipoteques que enviaven al carrer a famílies senceres, amb la manca d'oportunitats, amb camins que desapareixien sobtadament. Somreies amb una capsa de sabates a la ma i els de l'altra banda oblidaven per uns instants allò que havien deixat de fer en aquesta vida. Tothom ignorava que la màgia de la capsa de sabates engolia la tristor i feia brollar un narcòtic poderós però de curta durada. El teu humor no canviava el món, però canviava el color d'uns instants.

Passaren els anys i va arribar el dia en què ningú podia pagar ja pel bàlsam d'unes històries que feien oblidar les mossegades d'uns taurons que descarnaven l'esdevenir. Amb molts anys a les esques i un futur que es despenyava pel precipici del no retorn, et segueres un dia a somriure davant un mirall, veient marxar el temps en un desballestat tren sense destinació i amb la capsa de sabates ben aferrada a les mans intentant evitar que ningú la pogués obrir. Allà vaig decidir deixar-te oblidat. L'endemà fores trobat amb una expressió plàcida abandonat a la vida.

Però el que ningú sap és que en obrir la capsa de sabates hi vaig trobar un plec d'anotacions personals i un munt de retalls de diari perfectament ordenats en una cronologia biogràfica reveladora i hi vaig descobrir que s'estava escrivint la crònica del traspàs del darrer còmic conegut; en aquell instant vaig desprendre'm de la capa i la dalla i vaig decidir suplantar-te.

J. M. Vidal-Illanes © 2011